

Zvonko Benašić

Svakodnevne pojave „odlaska“ ljudi koji su svojim djelovanjem ostavili određenog traga na planu afirmacije sredina u kojima su živjeli i radili prirodan je, očekivan, ali ipak tužan čin koji nas, dogodio se on prije ili kasnije, uvijek nekako iznenadi i pred nama, po tko zna koji put, otvori nebrojna pitanja o smislu vlastitog postojanja. Smisao postojanja Zvonka Benašića bio je vezan za rad u najširem smislu te riječi, rad na znanstveno-istraživačkom, humanitarnom, sportskom i svakom drugom planu. I to sustavan, kontinuirani rad koji je trajao sve do zadnjih dana njegova života.

Zvonko Benašić rođen je 4. prosinca 1931. godine u Đakovu, u „sjeni katedrale“, kako je to znao isticati, i tu je živio sve do svojih zadnjih dana. Osnovnu i srednju školu završio je u Đakovu, a ekonomski fakultet u Osijeku. Na istom fakultetu će kasnije magistrirati i doktorirati. Osim kratkog vremena koje je proveo u Osijeku, cijeli radni vijek, sve do mirovine, radio je u Đakovu, i to

najduže u PIK-u Đakovo gdje je, između ostalog, obnašao i posao direktora komercijalnog sektora. Od toga vremena posebnu pozornost posvećivao je marketingu vina, disciplini koja je tada bila još u povojima, a koja će mu postati dominantna stručna i znanstvena preokupacija. U okviru svojih marketinških preokupacija Benašić je osmislio dugogodišnji zaštitni znak PIK-a Đakovo i robnu marku „Tena“. U vrijeme početka bavljenja s marketingom bio je i inicijator, osnivač, i jedno vrijeme predsjednik Društva knjigovođa.

Paralelno s tim, stručnim aktivnostima, Benašić je iskazao i iznadprosječni interes za društveno-kulturno-sportske inicijative. Tako je početkom pedesetih godina bio jedan od osnivača Đakovačko sportskog kluba (ĐŠK-a) i u njemu jedan od prominentnijih odbojkaša. U istom klubu kasnije će raditi i kao trener odbojkaške momčadi.

Iako nije za podcijeniti sve ono što je Benašić napravio na stručnom i sportskom planu, čini se da je na širem društvenom planu dao još i više. Tu ponajprije mislim na angažman oko „Đakovačkih vezova“, kulturne manifestacije koja je desetljećima zaštitni znak Grada. Članom Upravnog odbora Turističkog društva Benašić je postao 1967. godine, iste one godine kada su Vezovi i pokrenuti, da bi od 1971. godine bio izabran za njezinog predsjednika. Funkciju predsjednika Turističkog društva obnašao je sve do sredine osamdesetih godina. U tom intervalu Benašić je, kraće vrijeme, obnašao i funkciju potpredsjednika Skupštine općine Đakovo, predsjednika Zajednice vinogradara i vinara Jugoslavije, a bio je i predsjednik Društva za marketing Slavonije i Baranje. I to nije sve.

Godine 1985. Benašić je inicirao osnivanje KUD-a Tena koji će pronijeti ime Đakova ne samo diljem Hrvatske, već i šire. Na čelu Tene bio je sve do 2000. godine, a od tada njezin je doživotni počasni član. Samo koju godinu kasnije (1988. g.) pokrenuo je u Trnavi gospodarsko-turističko-vinarsku manifestaciju Bonavita, a u Đakovu 1993. godine rad Lions kluba kojemu je bio i prvi predsjednik.

Sve navedeno, dakako, izaziva, ako ne divljenje, ono sasvim sigurno respekt, baš kao što respekt izaziva i impozantna Benašićeva bibliografija. Kako je u jednoj od svojih knjiga napisao, objavio je više od 1000 novinskih i drugih članaka, šest knjiga s područja vinarstva i više knjiga s temama iz đakovačke povijesti i kulture: Od ZPD-a do PIK-a Đakovo, Spomenica Tene kulturno umjetničkog društva PIK-a Đakovo (tri izdanja), Đakovački spomendani (dva izdanja), Desetljeće u službi humanosti, Hrvatski sokol u Đakovu, Povjesnica Đakovačkih vezova i Đakovački portreti.

Za angažman u Lions klubu Benašić je dobio priznanje Lions Internacionala 1997. godine, a za cjelokupni društveni angažman tijekom više od pola stoljeća

aktivnog djelovanja nagrađen je od Grada Đakova Strossmayerovom plaketom 1989. i Godišnjom nagradom 2004. godine.

Spomenuta priznanja, sasvim sigurno, doktor Benašić je i zaslužio. To ističem kao netko tko je s Benašićem petnaestak godina aktivno surađivao. Iz toga perioda doživio sam Zvonka Benašića kao istinskog zaljubljenika u Đakovo, kao čovjeka koji je vjerovao u snagu pisane riječi i koji je upravo zato, pogotovo zadnja desetljeća, jako puno i pisao. Osobno sam mu sugerirao da je stupanj njegove analitičnosti i građa s kojom je raspolagao takva da bi određene teme mogao obrađivati i sa znanstvenim aparatom i tako im, na neki način, dati neku novu, višu dimenziju. Takve prijedloge dr. Benašić sustavno je odbijao s obrazloženjem kako on želi pisati za obične ljude. Za iste te, tzv. obične ljude, ali i za Grad u cjelini, bila je vezana i njegova posljednja gesta privrženosti sredini kojoj je cijeli život pripadao. Već teško bolestan, samo nekoliko tjedana prije smrti, ostvarila se njegova dugogodišnja želja da se u Gradu postavi spomenik hrvatskome književniku i političaru Luki Botiću. Sa pokojnom suprugom Mirom spomenik je dao izgraditi o svom trošku, a osobno ga je otkrio na prigodnoj svečanosti u povodu 150 godina od pjesnikove smrti održanoj u Đakovu 7. svibnja 2013. godine.

Doktor Benašić umro je u osječkoj bolnici 10. srpnja, a sahranjen je na đakovačkom groblju 13. srpnja 2013. godine.

Borislav Bijelić